

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **L. J.**
zastoupen advokátem Mgr. Janem Harcubou
sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu obrany**
sídlem nám. Svobody 471/4, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. 121-32/2014-1692,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo co do dorovnání platového tarifu a vyplacení úroků z prodlení za období před 4. 6. 2012 zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2015, č. j. 121-18/2014-7542.
- 2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.

3. Žalobci byl dle zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platu“) k datu 1. 10. 2009 vydán platový výměr, jímž byl žalobci přiznán plat v úhrnné výši 34 420 Kč skládající se z platového tarifu ve výši 21 720 Kč, osobního příplatku ve výši 4 200 Kč, příplatku za vedení ve výši 1 500 Kč a hodnotního příplatku ve výši 3 000 Kč a zvláštního příplatku dle vnitřního platového předpisu ve výši 4 000 Kč.
4. Dne 1. 1. 2011 byl vydán žalobci další platový výměr, kterým mu byl stanoven plat v úhrnné výši 28 500 Kč, který se skládal z platového tarifu ve výši 18 000 Kč, osobního příplatku ve výši 3 200 Kč, hodnotního příplatku ve výši 3 300 Kč a zvláštního příplatku ve výši 4 000 Kč. Žalobce se proti tomuto výměru bránil opravným prostředkem a dále i žalobou ke Krajskému soudu v Praze.
5. Ke dni 1. 8. 2012 byl žalobci personálním rozkazem ze dne 26. 7. 2012 stanoven plat z důvodu zvýšení tarifního platu a postupu z platového stupně 8 do platového stupně 9 v úhrnné výši 30 180 Kč (platový tarif ve výši 18 680 Kč, osobní příplatek ve výši 4 200 Kč, hodnotní příplatek ve výši 3 300 Kč a zvláštní příplatek ve výši 4 000 Kč).
6. Dne 10. 8. 2012 podal žalobce žádost o přiznání zvláštního příplatku ve výši 5 000 Kč. Na základě toho byl žalobci dalším rozkazem ze dne 9. 10. 2012 stanoven plat ve výši 30 500 Kč se zpětnou účinností ke dni 28. 6. 2012. Plat se skládal z platového tarifu ve výši 18 000 Kč, osobního příplatku ve výši 4 200 Kč, hodnotního příplatku ve výši 3 300 Kč a zvláštního příplatku ve výši 5 000 Kč. K odvolání žalobce proti tomuto platovému tarifu byl žalobci personálním rozkazem ze dne 19. 2. 2013, č. j. 71-9/2013-5104, přiznán tento zvláštní příplatek k 4. 6. 2012. Zároveň byl personálním rozkazem ze dne 19. 2. 2013, č. j. 71-13/2013-5104, s účinností od 1. 8. 2012 určen plat žalobce v úhrnné výši 31 180 Kč (platový tarif ve výši 18 680 Kč, osobní příplatek ve výši 4 200 Kč, hodnotní příplatek ve výši 3 300 Kč a zvláštní příplatek ve výši 5 000 Kč).
7. Následně Krajský soud rozsudkem ze dne 2. 1. 2013 č. j. 45 Ad 5/2012-44, zrušil platový výměr ze dne 1. 1. 2011 a věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 10/2013-21 (dále jen „rozsudek sp. zn. 4 Ads 10/2013“).
8. Jelikož žalobci byl ode dne 4. 6. 2012 do doby zániku služebního poměru ke dni 31. 12. 2012 určen plat dalším personálním rozkazem ze dne 9. 10. 2012 ve znění personálního rozkazu ze dne 19. 2. 2013 (s účinností od 4. 6. 2012), bylo řízení o platovém výměru ze dne 1. 1. 2011 podle § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zastaveno. Současně byl žalobci doplacen plat podle původního platebního výměru ze dne 1. 10. 2009, a to za období od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012 v celkové výši 86 091 Kč, tj. 59 310 Kč po provedených zákonných srážkách. Dorovnání platu bylo provedeno, aniž by ve věci bylo vydáno rozhodnutí.
9. Žádostí ze dne 9. 2. 2014 žalobce požádal o dorovnání platového tarifu a příplatku za vedení (obdobně jako v žádosti ze dne 10. 7. 2013), respektive v reakci na předchozí dorovnání platu za období od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012 žádal o vydání zdůvodnění, proč mu nebyl doplacen plat až do 31. 12. 2012. Žalobce požadoval, aby mu byl doplacen příplatek za vedení za dobu od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2012, neboť mu za celou dobu nebyl odejmut, a dále požadoval dorovnat platový tarif za období od 1. 1. 2011 do 31. 7. 2012, neboť

s účinností od 1. 8. 2012 mu byl změněn personálním rozkazem. Zároveň dne 8. 1. 2014 požádal žalobce velitelství Vojenské policie Tábor také o vyplacení úroku z prodlení.

10. Dne 22. 12. 2014 správní orgán I. stupně přiznal žalobci dorovnání platu za období od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012 ve výši 59 310 Kč po provedených zákonných srážkách, přiznal mu úrok z prodlení ve výši 10 732,33 Kč a ve zbytku žádost žalobce zamítl.
11. Toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím ze dne 19. 8. 2015, neboť dle rozsudku sp. zn. 4 Ads 10/2013 je argumentace žalobce, podle které má z celého platového výměru povahu správního rozhodnutí pouze část týkající se stanovení výše osobního příplatku, neudržitelná, neboť jediný akt správního orgánu nemůže být částečně správním rozhodnutím a částečně pouhou informací účastníků řízení.
12. Následně shora označeným rozhodnutím správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že z důvodu jejich konstitutivní povahy posuzoval personální rozkazy vydané dne 26. 7. 2012 (plat v úhrnné výši 30 180 Kč) a personální rozkaz ze dne 9. 10. 2012 (plat v úhrnné výši 30 500 Kč) v celém jejich celku. V obou případech plat tvořily jednotlivé složky platu. Vzhledem k tomu, že vojákovi je stanovován nově plat vždy, když dojde ke změně jedné složky platu, žalovaný nepřijal názor žalobce, že je možné rozhodovat o samostatných složkách platu (např. o osobním ohodnocení), ale je vždy třeba rozhodnout personálním rozkazem o celém platu vojáka. Pokud jsou žádosti požadovány k doplacením pouze některé složky platu, jde o žádost, kterou je nutné zamítnout jako právně nepřípustnou. Dále podotkl, že žalobci již byl vyplacen doplatek platu určeného platovým výměrem ze dne 1. 10. 2009 až do následujícího pravomocně určeného nového rozhodnutí o platu ke dni 4. 6. 2012, kdy proti tomuto platovému výměru bylo možno se bránit opravnými prostředky.
13. Ve vztahu k žádosti o vyplacení úroku z prodlení prvostupňový orgán uvedl, že tato žádost se ve vztahu k zamítnutí doplacení dorovnání platového tarifu a příplatku za vedení stává bezpředmětnou, přičemž institut úroku z prodlení, které mají povahu sankce, je akcesorickým peněžitým závazkovým vztahem soukromého práva. Správní orgán I. stupně dovodil, že z odlišnosti služebního poměru a právní úpravy vztahu soukromého práva nelze dovodit nárok žalobce na úroky z prodlení s výplatou platu a zvláštní předpis takový nárok na úrok z prodlení ve věcech služebního poměru neupravuje.
14. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 9. 3. 2016, č. j. 121-22/2014-1692.
15. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2018, č. j. 9 Ad 9/2016-33 (dále jen „rozsudek sp. zn. 9 Ad 9/2016“), toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud shledal důvodnou námitku žalobce o částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění zamítnutí žádosti v rozsahu výpočtu dorovnaných částek platu, neboť správní orgány neuvedly, v jakém rozsahu měly další personální rozkazy o platu a jeho jednotlivých složkách s různou účinností vliv na výpočet dorovnání platu, který byl žalobci vyplacen. V souzené věci je také nesporné, že k dorovnání platu žalobce bylo přistoupeno až v lednu 2014, takže po celou dobu nároku na plat na základě platového výměru ze dne 1. 10. 2009 žalobce neměl k dispozici dorovnání tohoto platu. Měl proto právo na přiznání úroku z prodlení, který mu byl napadeným zamítavým rozhodnutím odepřen s nesprávným právním závěrem o tom, že jeho žádost o přiznání úroku z prodlení je s ohledem na zamítnutí dorovnání platu bezpředmětná.

16. Po vrácení věci soudem žalovaný odvolání žalobce nyní napadeným rozhodnutím zčásti zamítl a zčásti žalobci přiznal úroky z prodlení.
17. V odůvodnění uvedl, že se zabýval obdobím od 4. 6. 2012 do 31. 12. 2012, kdy žalobci zanikl služební poměr. V tomto období měl žalobce plat nejprve stanoven platovým výměrem ze dne 9. 10. 2012, změněného v odvolacím řízení personálním rozkazem ze dne 19. 2. 2013, a následně ke dni 1. 8. 2012 personálním rozkazem ze dne 26. 7. 2012. Žalovaný provedl kontrolu mzdových listů a dospěl k závěru, že v řádných termínech nebylo žalobci vyplaceno 6 952 Kč, což však bylo žalobci doplaceno v říjnu 2012 a únoru 2013. Žalovaný tak zjistil, že žalobci byl v období od 4. 6. do 31. 12. 2012 vyplácen plat ve výši určené pravomocnými personálními rozkazy, takže jeho žádosti o doplacení služebního platu není možno vyhovět.
18. K nároku na úroky z prodlení žalovaný uvedl, že o této žádosti bylo co do období od *(nejspíše myšleno do – pozn. soudu)* 3. 6. 2012 vedeno samostatné řízení a žalobci bylo vyplaceno 10 732,33 Kč jako souhrn úroků vzniklých doplacením částek za období od 15. 2. 2011 do 3. 6. 2012 s tím, že doplatky byly vypláceny postupně až do 12. 2. 2014. K období od 4. 6. 2012 do 31. 12. 2012 žalovaný konstatoval, že došlo k prodlení s výplatou části služebního platu ve výši 6 952 Kč a žalobci tudíž vznikl nárok na úrok z prodlení. Výši tohoto úroku spočetl na částku 145 Kč, kterou žalobci přiznal výrokem II. napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

19. Žalobce tvrdí, že jelikož soud v rozsudku sp. zn. 9 Ad 9/2016 rozhodnutí žalovaného zrušil, připustil, že žalobce může požádat o dorovnání jednotlivých složek platu, pokud mu nejsou vypláceny ve stanovené výši. Jeho žádost o dorovnání jednotlivých složek platu je tedy přípustná. Ke změně některé složek platu může dojít toliko na základě rozhodnutí a pokud takové rozhodnutí neexistuje, nemůže být bez dalšího konkrétní složka odejmuta, případně změněna. Jestliže tedy žalobce získal na jednotlivé složky právní nárok, bylo ze zákona povinností služebního orgánu mu i tyto složky ve stanovené výši poskytnout, respektive vyplácet. V opačném případě by zákonná úprava složek platu a rozhodování o nich postrádalo smysl, stejně jako rozlišování mezi nárokovými a nenárokovými složkami platu. Pokud totiž nároková složka platu nemusí být ve stanovené výši poskytována, ztrácí tato složka povahu nároku. Na příkladu za měsíc únor pak žalobce ilustruje, že je rozdíl mezi tím, zda správní orgán dorovná neoprávněně zadržované složky platu, anebo dorovná plat jako celek.
20. Žalobce nesouhlasí s tím, že všechny jeho nároky byly uspokojeny, neboť žádal o dorovnání platového tarifu a příplatku za vedení, přičemž ve spise chybí výpočet dorovnání těchto dvou složek platu a na to navazující výpočet úroků z prodlení. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
21. Žalobce namítá, že povinnost služebního orgánu rozhodnout o celém platu byla v § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání zakotvena až s účinností od 1. 6. 2012. Platový tarif a příplatek za vedení však žalobci přestaly být vypláceny ve stanovené výši již od měsíce ledna 2011, tedy v době, kdy ustanovení, jehož se správní orgán dovolává, v zákoně ani neexistovalo. A v rozsudku sp. zn. 4 Ads 10/2013 se Nejvyšší správní soud nezabýval otázkou, zda v případě nárokových složek platu je povinností služebního orgánu tyto složky ve stanovené výši poskytovat a v případě, že tomu tak není, zda může voják žádat služební orgán o sjednání nápravy. Naproti tomu žalobce poukazuje na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 139/2016 – 22 (dále jen „rozsudek sp. zn. 2 As 139/2016“).

22. Žalobce rovněž s odkazem na konkrétní rozhodnutí poukazuje na zavedenou praxi u Armády České republiky, kdy služební orgány vždy rozhodovaly, a nadále i rozhodují, pouze o jednotlivých složkách platu. S ohledem na princip ochrany oprávněné důvěry je povinností správního orgánu tuto zavedenou praxi respektovat. A ani rozsudek sp. zn. 4 Ads 10/2013 nebrání tomu, aby se platový výměr skládal z několika výrokových částí konstitutivní povahy.
23. Žalobce pak považuje za nelogické, že bylo částečně vyhověno jeho požadavku na úhradu úroků z prodlení, pokud jeho žádost o přiznání složek platu, tedy jistiny, byla zamítnuta jako nepřípustná. A nadto výpočet úroků z prodlení nebyl odvozen výlučně z žádaného dorovnání platového tarifu a příplatku za vedení, přestože žádost o úroky z prodlení ve vztahu k jediné složce platu neshledal Nejvyšší správní soud v rozporu se zákonem (viz rozsudek sp. zn. 2 As 139/2016).

III. Vyjádření žalovaného

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a odkázal na rozsudky sp. zn. 9 Ad 9/2016 a 4 Ads 10/2013. Zdůraznil, že vojákům z povolání je stanovován služební plat v úhrnné výši, a proto žalovaný považuje rozhodnutí o platu za rozhodnutí o celkové částce a nikoli o jeho jednotlivých složkách.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
26. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
27. Soud předně zdůrazňuje, že obdobnými námitkami se již zabýval v rozsudku sp. zn. 9 Ad 9/2016, přičemž neshledal žádný důvod, pro který by se měl od dříve vyslovených názorů odchýlit.
28. Klíčovou otázkou daného sporu je, zda žalobce měl nárok na dorovnání platu vojáka z povolání na základě platového výměru ze dne 1. 10. 2009, tj. na dorovnání platového tarifu a příplatku za vedení za dobu od 1. ledna 2011 až do 31. 12. 2012, kdy mu zanikl služební poměr. Posouzení nároku žalobce z uvedeného platového výměru závisí na posouzení otázky *způsobu rozhodování služebních orgánů o platech vojáků z povolání*, neboť žalobce požaduje dorovnání platu nejen za období od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012, kdy podkladem pro vyplacení služebního platu byl nepochybně toliko platový výměr ze dne 1. 10. 2009, jehož platnost a účinnost se obnovila zrušením platového výměru ze dne 1. 1. 2011, ale i za období od 4. 6. 2012 do 31. 12. 2012, kdy byly ve formě personálních rozkazů vydány nové platové výměry. Vzhledem k tomu, že dle rozhodnutí žalovaného i podkladů správního řízení, které žalobce nerozpouje, byly ode dne 4. 6. 2012 a ode dne 1. 8. 2012 (tj. v nárokovaném období) žalobci měněny platové poměry (od 1. 8. 2012 platový tarif a od 4. 6. 2012 zvláštní příplatek) na základě personálních rozkazů ze dne 26. 7. 2012 a ze dne 9. 10. 2012 (zvláštní příplatek zpětně), stala se klíčovou otázkou sporu, zda personální

rozkazy vydané v mezidobí do konce roku 2012 měly vliv na výši požadovaného dorovnání platu, zejména příplatku za vedení, vycházejícího z platového výměru ze dne 1. 10. 2009. Bylo tedy třeba postavit na jisto, zda tyto personální rozkazy ovlivnily výši dorovnání platu žalobce a rovněž v jakém rozsahu.

29. Soud nejprve vyšel ze skutkového stavu věci, který je nesporný a k němuž z rozhodnutí a z podkladů správního řízení vyplývá, že žalobci byl nejprve vydán platební výměr dne 1. 10. 2009, jehož účinnost a nárok žalobce na výplatu služebního příjmu podle tohoto výměru se obnovila poté, kdy následný platový výměr ze dne 1. 1. 2011 byl v řízení před správním soudem zrušen a řízení o něm bylo správním orgánem zastaveno. Dále je nesporné, že byly vydány další platové výměry – personální rozkazy, které měnily služební plat žalobce ke dni 4. 6. 2012 (zpětně pravomocným personálním rozkazem ze dne 9. 10. 2012 ve znění odvolacího rozhodnutí ze dne 8. 2. 2013) a dále ke dni 1. 8. 2012 (pravomocným personálním rozkazem dne 26. 7. 2012). Z uvedeného vyplývá, že výše platu byla žalobci měněna v důsledku uvedených personálních rozkazů. Z podkladů řízení a z tvrzení žalobce dále vyplývá nepochybná a nesporná skutečnost, že žalobci byla na dorovnání platu fakticky vyplacena částka 59 310 Kč ve výplatním termínu za měsíc leden 2014.
30. Způsob rozhodování platovými výměry a personálními rozkazy o výši platu žalobce je třeba ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 4 Ads 10/2013, týkajícího se přímo platových poměrů žalobce, považovat za konstitutivní rozhodnutí. Takové vždy znovu stanoví výši platu s novou účinností bez ohledu na to, zda byla ve výrokové části těchto složek u každé složky uvedena účinnost rozhodnutí o této složce a bez ohledu na to, zda služební orgán pochybil, když odůvodnil toliko tu složku platu, která je oproti původnímu platovému výměru měněna a neodůvodnil zachování ostatních složek platu. To může být případně vadou rozhodnutí, jehož nápravy se žalobce může dovolávat v odvolání proti platovému výměru, případně ve správní žalobě, nemění to však nic na konstitutivní povaze rozhodnutí. V tomto směru je třeba vnímat ustanovení § 145a odst. 1 písm. m) zákona o vojácích z povolání, byť toto ustanovení bylo do zákona vloženo novelou č. 122/2012 Sb., která nabyla účinnosti až dnem 1. 6. 2012. Tímto legislativním doplněním byla jen postavena na jisto již předchozí Nejvyšším správním soudem vyložená skutečnost, že povinností služebního orgánu je rozhodovat o celém platu, o úhrnné výši platu včetně jeho jednotlivých složek, a že každé toto rozhodnutí je rozhodnutí nové, zakládající nárok na přiznání určité výše platu a také na jeho vyplacení.
31. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 Ads 10/2013 také podotkl, že platový výměr je třeba považovat za správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a že pro kvalifikaci úkonu služebního orgánu jako „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 s. ř. s. není podstatná forma tohoto úkonu (tzn. zda se jedná o rozhodnutí, rozkaz či jiný akt nadřízeného), nýbrž jeho obsah a zásah do práv a povinností vojáka jako adresáta vrchnostenského působení služebního orgánu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 Ads 58/2011 – 61). Argumentace, podle které má z celého platového výměru povahu správního rozhodnutí pouze část týkající se stanovení výše osobního příplatku, je neudržitelná a vede ke značně nepraktickému závěru, že jediný akt správního orgánu může být částečně správním rozhodnutím a zároveň částečně pouhou informací účastníku řízení. Jestliže se přitom výrokem platového výměru či personálního rozkazu některé složky platu mění a jiné zůstávají stejné, tak uvedené nic nebrání přezkumu platového výměru ve správním řízení ani v přezkumu soudem, neboť adresát platového výměru může podat opravný

prostředek či žalobu pouze v určitém rozsahu odpovídajícím jeho nesouhlasu se spornou výší či složkou platového výměru.

32. Na základě platového výměru je tedy jeho adresátovi (zde žalobci) přiznán plat v konkrétní výši a na základě tohoto platebního výměru je plat žalobci vyplácen. Každý platový výměr je pak v daném čase pro adresáta závazný a byl-li vydán nový platový výměr, žalobce se nemůže dovolávat „převodu“ některých výroků předchozích platových výměrů ve významu, že jejich konstitutivní účinky nadále trvají a nový platový výměr je nemění.
33. Soud tedy nepřisvědčuje žalobci v jeho interpretaci uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť ze závěru tohoto rozsudku zcela jasně vyplývá, že platový výměr je konstitutivním rozhodnutím o úhrnné výši platu včetně všech složek, které ho tvoří (či také netvoří). Nejvyšší správní soud zároveň zcela zřetelně vyslovil, že akty správních orgánů je třeba s přihlédnutím k jejich obsahu posuzovat jako celek a není možné je (z hlediska účinnosti) dělit na části. V rámci správní praxe také může být jen u některých složek platu uváděna jejich účinnost, protože u měněných či nových složek je nezbytné určit jejich časovou účinnost s ohledem na aktuální skutkový stav služebního poměru vojáka (např. zpětně jako to bylo učiněno u žalobce na základě personálního rozkazu ze dne 9. 10. 2012 ve znění odvolacího rozhodnutí).
34. V důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 10/2013 byl zrušen platový výměr ze dne 1. 1. 2011 a věc byla vrácena do právního stavu, kdy ve vztahu k žalobci platil platební výměr ze dne 1. 10. 2009. Soud je tedy toho názoru, že od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012 platil a byl účinný platový výměr ze dne 1. 10. 2009 a při dorovnání platu za toto období měl žalovaný vycházet z částek, které žalobci v tomto období nebyly vyplaceny z důvodu rozdílu výše platu v platovém výměru ze dne 1. 1. 2011, který však byl následně zrušen. A takto správní orgány postupovaly, neboť plat za období od 1. 1. 2011 do 3. 6. 2012 byl žalobci fakticky vyplacen v částce odpovídající platovému výměru ze dne 1. 1. 2009 a výpočet dorovnání správní orgány vysvětlily rozdílem mezi nárokem na dorovnání platu a mezi skutečně vyplacenými částkami po jednotlivých měsících před dorovnáním platu do 3. 6. 2012.
35. Pokud jde o zbývající období od 4. 6. 2012 do konce roku 2012, kdy žalobci zanikl služební poměr, tak v tomto období bylo dorovnání částky modifikováno dalšími personálními rozkazy, které konstitutivně měnily platové poměry žalobce. Proti těmto následně vydaným pravomocným personálním rozkazům měl žalobce možnost se bránit opravnými prostředky, případně žalobou ve správním soudnictví, pokud původní výši jednotlivých složek platu měnily.
36. V období ode dne 4. 6. 2012 do 31. 7. 2012 tedy měl být žalobci vyplácen plat v úhrnné výši 30 500 Kč na základě personálního rozkazu ze dne 9. 10. 2012 (ve znění odvolacího rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013) a ode dne 1. 8. 2012 do skončení do doby zániku služebního poměru ke dni 31. 12. 2012 byl pro určení platu žalobce zásadní personální rozkaz ze dne 26. 7. 2012 ve znění odvolacího rozhodnutí ze dne 19. 2. 2013, tj. měl mu být vyplácen plat v úhrnné výši 31 180 Kč.
37. Uvedený nárokový plat přitom akceptoval též žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí. Ze mzdových listů žalobce však jistil, že žalobci byly v řádném výplatním termínu vypláceny nižší částky. Dlužné částky pak byly žalobci uhrazeny v říjnu 2012 a únoru 2013. Správně přitom uzavřel, že za tato období žalobci náležely úroky z prodlení, neboť žalobci nebyl v řádném termínu vyplácen plat ve výši, na který měl nárok. Pouze z tohoto důvodu byly

žalobci přiznány úroky z prodlení, což však nečiní napadené rozhodnutí nikterak vnitřně rozporným a ani nevyvrací shora uvedené závěry o konstitutivní povaze platebních výměrů o úhrnné výši platu včetně všech složek, které ho tvoří.

38. V uvedeném období pak již žalobce neměl nárok za příplatek za vedení, neboť uvedenými personálními rozkazy ze dne 9. 10. 2012 a 26. 7. 2012 nebyla žalobci tato složka platu přiznána. Proto nebylo povinností žalovaného dorovnat žalobci též v období od 4. 6. 2012 výši platu o složku příplatku za vedení, protože žalobce, srozuměn s později vydanými personálními rozkazy, se proti snížení platu o tuto složku včas nebránil. Ze stejného důvodu pak neměl žalobce nárok na dorovnání platového tarifu dle platového výměru z 1. 1. 2009, neboť byla určující výše platového tarifu uvedená v těchto personálních rozkazech. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, z jakého důvodu nebyly tyto složky platu žalobci dorovnány (existence nových personálních rozkazů - platebních výměrů), a proto není důvodná jeho námitka nepřezkoumatelnosti.
39. Soud pak nepovažuje za nosné poukazy žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 139/2016, neboť ten řešil především účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení a v této návaznosti vyplacení úroků z prodlení. Ve věci žalobce však žádné rozhodnutí v přezkumném řízení vydání nebylo, a proto nelze bez dalšího přejímat závěry citovaného rozsudku. Naopak platí, že na věc žalobce je plně přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 10/2013, který byl nadto vydán přímo ve věci žalobce.
40. Soud pak nemůže přisvědčit žalobcově argumentaci zavedenou praxí u Armády České republiky, neboť i z jím poukazovaných personálních rozkazů je zřejmé, že služební orgán stanoví personálním rozkazem celkovou výši platu a vyjmenuje její jednotlivé složky. Na uvedeném pak nic nemění, pokud v odůvodnění rozkazu věnuje pozornost pouze měněné složce platu, neboť je nábíledni, že není jeho povinností se v odůvodnění vyjadřovat rovněž k dalším, rozkazem jinak nezměněným složkám platu (viz též výše).

V. Závěr

41. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v.r.
předseda senátu